

Arrest

nr. 65 384 van 4 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 maart 2009 en heeft zich op 30 maart 2009 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 10 december 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 41 496 van 9 april 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoekster verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 2 juli 2010. Haar asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 juli 2010 afgesloten met een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.3. Verzoekster verklaarde zich een derde keer vluchteling op 14 juli 2010. Haar asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 juli 2010 afgesloten met een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.4. Verzoekster diende een vierde asielaanvraag in op 7 januari 2011.

1.5. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 7 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 maart 2011.

1.6. Op 27 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Myakhel in het district Tagab van de provincie Kapisa. Ongeveer vijftig jaar geleden bent u in het huwelijk getreden met Hakim Khan. Hij is een landbouwer en aanhanger van de Taliban. U heeft zes miskramen gehad en bleef hierdoor kinderloos. Daarom besloot uw echtgenoot te huwen met een andere vrouw. U en deze vrouw maakten vaak ruzie en uw echtgenoot koos steeds de kant van zijn tweede echtgenote. U werd bovendien slecht behandeld door uw echtgenoot. Vlak voor uw vlucht uit Afghanistan onttaarde een discussie tussen u en uw echtgenoot: u werd boos en spuwde in zijn gezicht, waarna hij u wilde doodschieten. U kon echter weglopen en ging naar een vriendin, Pashtoun genaamd, die in een naburig dorp woonde. Zij stuurde haar zoon naar uw zus, om haar om hulp te vragen. Uw zus besloot dat het beter voor u was Afghanistan te ontvluchten. Zij regelde uw reis. Op 29 maart 2009 bent u in België aangekomen en een dag later heeft u een eerste asielaanvraag ingediend. U vreest te worden gedood door uw echtgenoot in geval van terugkeer. U legde geen documenten voor in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Op 9 december 2009 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw zaak. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in beroep op 9 april 2010 (arrest RvV nr. 41496).

Op 2 juli 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U legde een faxkopie van uw taskara voor. Deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk bevonden op 8 juli 2010.

Op 14 juli 2010 diende u een derde asielaanvraag in. U legde een faxkopie van een brief van uw zus voor en een taskara en de vertaling van deze taskara. Deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk bevonden op 26 juli 2010.

U nam deel aan een hongerstaking. Op 7 januari 2011 diende u een vierde asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen engageerde zich om uw dossier opnieuw te bekijken. In het kader van uw vierde asielaanvraag blijft u bij de verklaringen die u in het verleden aflegde en voert u verder aan dat, sinds u Afghanistan verlaten heeft, uw dertienjarige pleegdochter werd gedood door uw echtgenoot. Ook uw zus zou na uw vlucht uit Afghanistan in de problemen zijn gekomen omdat ze door uw echtgenoot beschuldigd werd van diefstal van geld, juwelen en eigendomspapieren. Ze kreeg oproepingsbrieven van de taliban en van de sectie misdaadbestrijding van het district Tagab. Uw zus werd gedwongen naar Kabul te vluchten. Ter ondersteuning van uw vierde asielaanvraag legt u een klacht van uw man aan het politiecommissariaat voor, een brief van uw zus, een brief van de taliban gericht aan uw zus en een oproepingsbrief van de sectie misdaadbestrijding van het district Tagab, uw taskara en de vertaling hiervan, de UNHCR Eligibility Guidelines (17 december 2010) en een enveloppe waarin een aantal van de documenten u werden toegestuurd.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

U voerde geen elementen of stukken aan die een ander licht zouden kunnen werpen op de door het Commissariaat-generaal gemaakte en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde appreciatie in het kader van uw eerste asielaanvraag. In de beslissing werd geoordeeld dat u dermate vage en beperkte verklaringen aflegde over uw regio van herkomst dat u het de asielinstanties onmogelijk maakte om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw

verblijfplaats en werkelijke situatie, en dus ook uw nood aan internationale bescherming. U verklaarde te blijven bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 2). Toen u tijdens het gehoor in het kader van uw vierde asielaanvraag gevraagd werd of u wist waarom u een negatieve beslissing had gekregen, antwoordde u dat u de afstanden werden gevraagd in km en dat u als ongeletterde vrouw de afstanden in km niet kende (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 2). U voert verder nog aan dat uw dorp ver van het provinciaal centrum gelegen is en dat het tussen twee bergen ligt (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 7). Verder verklaarde u nog dat u tijdens het gehoor werd gevraagd naar het dorp Khan Duda, en dat deze plaats niet bestaat, maar wel een plaats die Khan Tuda heet (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 7). Deze opmerkingen, die u aanvoerde om uw gebrekkige geografische kennis te verklaren, volstaan niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw werkelijke herkomst recht te zetten. U verklaarde bovendien reeds twaalf jaar eigenares geweest te zijn van gronden en een boomgaard in Kapisa (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 4). Dat u geen bevredigende uitleg kon geven over uw beweerd regio van afkomst, zoals werd vastgesteld in het kader van uw eerste asielaanvraag, is zelfs nog opmerkelijker in het licht van deze nieuwe informatie. Aangezien u er niet in slaagt uw herkomst aannemelijk te maken, kan ook aan uw beweerd problemen, en bij uitbreiding die van uw zus, geen geloof worden gehecht. Wat deze problemen betreft, kunnen er overigens nog een aantal kanttekeningen worden gemaakt. Zo verklaarde u dat uw echtgenoot u en uw zus beschuldigde van diefstal van eigendomsdocumenten. Uw echtgenoot was immers van mening dat hij, als uw echtgenoot, recht had op de documenten van het land (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 5). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u blijkbaar reeds twaalf jaar eigendomsdocumenten had van gronden en een boomgaard, die dan nog eens al die tijd bij uw zus bewaard werden, die er ook de opbrengst van had, maar dat uw echtgenoot pas na uw vertrek een punt zou maken van deze gronden (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 4, p. 7). Toen u daarop gewezen werd, kwam u niet verder dan te verklaren: "ik was daar en hij wachtte, want hij wist dat hij op een dag het land in eigendom zou hebben" (gehoorverslag CGVS dd. 14/03/2011, p. 5). Het is weinig aannemelijk dat uw echtgenoot werkelijk zou wachten met het opeisen van de grond tot u Afghanistan verlaten had.

Ook aan de problemen die uw zus dan zou hebben gekend, kan geen enkel geloof worden gehecht. Uw zus zou een dreigbrief hebben gekregen van de taliban met betrekking tot de eigendomsdocumenten, de juwelen van de tweede echtgenote van uw echtgenoot en een som geld die u gestolen zou hebben en dan bij haar zou hebben achtergelaten (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 5). Uw zus kreeg een week de tijd om ze in te leveren (zie brief). Het is dan toch zeer opmerkelijk dat zij dan nog een aantal maanden lang ter plaatse blijft om dan pas naar Kabul te verhuizen (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 4, p. 6). Uw zus zou zich ook tegen de klacht van de taliban verdedigd hebben (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 5). Toen u de vraag werd gesteld waar zij dat deed, verklaarde u opmerkelijk genoeg dat ze dit deed in het districtshuis (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 6), onmiddellijk zag u echter in dat dit niet echt aannemelijk was en verklaarde u niet te weten waar uw zus zich tegen de taliban zou zijn gaan verdedigen. U stelde 'eender waar ze vroegen te gaan, daar ging ze heen' (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 6). De bewijswaarde van de kopie van de dreigbrief die u voorlegde is overigens zeer beperkt daar het gaat om een kopie waarvan u het origineel niet voorlegde, hoewel u beweert had het origineel te hebben in het opvangcentrum (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 7, p. 8).

Maar ook wat betreft de andere klacht tegen uw zus, deze die door uw echtgenoot zou zijn neergelegd in het districtshuis, bent u onduidelijk en zeer slecht geïnformeerd. Dit is opmerkelijk, daar u contact heeft met uw zus (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 3). U weet niet echt hoe de situatie verder is afgelopen na de klacht. Zo verklaarde u dat uw zus zich verdedigd heeft tegenover de autoriteiten in het districtshuis (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 4). Hoe uw echtgenoot hierop dan zou gereageerd hebben, weet u echter niet. U verklaart dat de zaak nog loopt en dat u niet weet of er een finale beslissing is in de zaak (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 5). Als uw zus werkelijk in deze precaire situatie zou zitten, kan wel verwacht worden dat u de zaak iets beter opvolgt.

Ook de andere documenten die u neerlegde wijzigen niets aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst of uw problemen in Afghanistan. U legde een taskara neer, maar de bewijswaarde hiervan is zeer beperkt. Gezien uw bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw herkomst in Afghanistan, kan aan dit document geen enkele waarde worden gehecht. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze identiteits- en andere documenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (kopie van de informatie in het administratief dossier). Bovendien is het opmerkelijk dat de taskara werd uitgegeven na uw vertrek uit Afghanistan, hetzij op 25/03/1389 (15 juni 2010 volgens de Westerse kalender). De brief die u neerlegde en die door uw zus zou geschreven zijn, heeft geen enkele bewijswaarde daar het een gesolliciteerd document van een familielid betreft. Tenslotte legde u ook een brief voor waarvan u niet weet wat er in staat of voor wie hij bestemd is, maar het blijkt te gaan om een

brief van de sectie misdaadbestrijding van het district Tagab, die uw zus vraagt zich aan te bieden bij het politiecommissariaat (gehoorverslag CGVS dd 14/03/2011, p. 6). Ook aan deze brief kan, gezien de bedrieglijkheid van uw verklaringen, geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Tot slot dient nog aangestipt dat de door het UNHCR opgestelde Eligibility Guidelines (dd. 17/12/2010) gezien het geheel aan bovenstaande observaties niet vermogen de appreciatie in uw dossier in positieve zin om te buigen.

Uit het bovengaande volgt dat noch aan uw herkomst, noch aan uw asielrelaas geloofwaardigheid kan worden gehecht. Bijgevolg kan aan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. Bovendien stelt u, door leugenachtige verklaringen af te leggen over uw herkomst, het Commissariaat-generaal niet in staat een correct zicht te krijgen op uw verblijfplaatsen en leefsituatie tijdens de laatste jaren of op uw verblijfsstatus in eventuele andere landen. Bijgevolg is het onmogelijk een correct beeld te vormen van uw eventuele nood aan bescherming en moet u ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid, onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat zij diverse documenten heeft neergelegd en hierbij tegemoet komt aan haar plicht als asielzoeker om in de mate van het mogelijke stavingstukken voor te brengen om het asielrelaas te kunnen aantonen. Zij vervolgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meer vragen had moeten stellen indien hij niet overtuigd was van haar herkomst. Verzoekster betoogt dat het voor haar onduidelijk is waarom het niet geloofwaardig zou zijn dat haar echtgenoot pas na haar vertrek uit Afghanistan haar gronden opeist. Zij stelt dat van haar niet verlangd mag worden dat zij, gezien haar eigen problemen omtrent haar verblijf in België, de problemen van haar zus op de voet zou blijven volgen. Verzoekster besluit dat, zelfs wanneer ze tijdens haar eerste asielaanvraag bepaalde vragen niet kon beantwoorden, haar taskara op afdoende wijze haar afkomst uit de provincie Kapisa aantoonde en de commissaris-generaal de authenticiteit van dit document niet zomaar mag in twijfel trekken zonder een onderzoek te doen naar de echtheid ervan.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid, onder meer het redelijkheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat aan haar afkomst uit Afghanistan, provincie Kapisa, niet kan worden getwijfeld en dat gezien de problematische situatie in deze provincie, zij in aanmerking komt voor bescherming, ongeacht het feit of zij daar al dan niet recent zou hebben verbleven.

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken toegevoegd. Ter terechtzitting wordt een medisch attest ingediend waaruit de beperkte mobiliteit van verzoekster blijkt.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters vierde asielaanvraag geweigerd omdat zij geen nieuwe elementen of stukken heeft aangebracht die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van haar eerdere asielaanvragen gemaakte appreciatie. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) verzoeksters opmerkingen om haar gebrekkige geografische kennis te verschonen niet volstaan om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar werkelijke herkomst recht te zetten, (ii) haar nieuwe verklaring dat zij reeds twaalf jaar eigenares zou zijn geweest van gronden en een boomgaard in Kapisa, de ongeloofwaardigheid omtrent haar beweerde regio van herkomst onderstreept, (iii) het weinig aannemelijk is dat haar echtgenoot zou wachten met het opeisen van haar grond tot zij Afghanistan verlaten had, (iv) het opmerkelijk is dat verzoeksters zus nog enkele maanden ter plaatse bleef na het ontvangen van een dreigbrief alvorens naar Kabul te verhuizen, (v) zij weinig aannemelijke verklaringen aflegde over de plaats waar haar zus klacht indiende tegen de taliban en de bewijswaarde van de kopie van deze klacht zeer beperkt is, (vi) zij ook onduidelijk en slecht geïnformeerd is over de andere klacht tegen haar zus, neergelegd door verzoeksters echtgenoot, en (vii) ook de andere documenten die zij neerlegde, met name een taskara, een door haar zus geschreven brief, een brief van de sectie misdaadbestrijding van het district Tagab en de UNHCR's 'Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan', niets wijzigen aan de ongeloofwaardigheid van verzoekster haar herkomst en problemen in Afghanistan.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag verklaarde Afghanistan te hebben verlaten na de doodsb bedreigingen van haar echtgenoot die na verschillende miskramen van verzoekster een tweede huwelijk aanging. Haar eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde afkomst uit het dorp Myakhel in het district Tagab van de provincie Kapisa in Afghanistan, en derhalve ook niet aan haar asielmotieven die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 41 496 van 9 april 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) het niet aanvaardbaar is dat verzoekster enerzijds de in Afghanistan in omloop zijnde munten en biljetten opsomt doch zij anderzijds de munteenheid niet kan benoemen, zij geen flauw benul heeft van welk jaar het is volgens de Afgaanse kalender, zij geen uitleg kan geven over radio- of TV programma's, zij niet kon preciseren in welke provincie haar zus woonde, zij wel zonder enig probleem de naam van de huidige gouverneur, politiecommissaris en districtshoofd kan opsommen doch geen idee heeft van wie haar eigen dorpsverantwoordelijke is, zij geen enkele Mujhaheddin-groepering of belangrijke Taliban bij naam kan noemen en zij niet op een correcte en coherente manier de etnische samenstelling van haar dorp kan weergeven, (ii) zij geen enkel document ter staving van haar identiteit of nationaliteit voorlegde, (iii) zij vage verklaringen aflegde over de wijze waarop ze vluchtte en uiteindelijk in België belandde, en (iv) zij er hierdoor niet in slaagt haar afkomst en derhalve de problemen die zich daar zouden hebben afgespeeld aannemelijk te maken. Verzoekster diende een tweede en derde asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken werden afgesloten met een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

2.6. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een vierde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de vierde asielaanvraag nieuw aangehaalde elementen en stukken. Verzoekster baseert zich nog steeds op dezelfde feiten zoals aangehaald in het kader van haar eerste asielaanvraag en voert bijkomend aan dat haar pleegdochter door haar echtgenoot zou zijn vermoord en dat ook haar zus in de problemen zou zijn gekomen na haar vertrek. Ter staving van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: een taskara, een klacht van haar echtgenoot aan het politiecommissariaat, een brief van haar zus, een brief van de taliban aan haar zus, een oproepingsbrief van de sectie

misdaadbestrijding, de UNHCR's 'Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' en een enveloppe.

2.7. Zo verzoekster beweert dat zij diverse documenten neergelegd heeft en haar taskara op afdoende wijze haar plaats van herkomst, met name de provincie Kapisa, aantoon, gaat zij voorbij aan de in het kader van haar eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar herkomst uit Kapisa, Afghanistan, alsook aan de pertinente motieven van de huidige bestreden beslissing omtrent haar taskara: *"U legde een taskara neer, maar de bewijswaarde hiervan is zeer beperkt. Gezien uw bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw herkomst in Afghanistan, kan aan dit document geen enkele waarde worden gehecht. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze identiteits- en andere documenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (kopie van de informatie in het administratief dossier). Bovendien is het opmerkelijk dat de taskara werd uitgegeven na uw vertrek uit Afghanistan, hetzij op 25/03/1389 (15 juni 2010 volgens de Westerse kalender)."* Ook met betrekking tot de overige door haar neergelegde documenten werd in de bestreden beslissing besloten dat deze niets wijzigen aan de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst of problemen in Afghanistan. Waar zij opmerkt dat de commissaris-generaal de authenticiteit van haar taskara niet zomaar mag in twijfel trekken nu er geen onderzoek is gedaan naar de echtheid van het document, benadrukt de Raad dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op het voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt vastgesteld dat verzoekster haar afkomst uit de provincie Kapisa niet aantoon middels haar verklaringen zoals blijkt uit de gebrekkige kennis over haar beweerd regio van afkomst. Verzoekster blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel aan de aangebrachte stukken ook bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is gelet op de vaststellingen in het arrest nr. 41 496 van 9 april 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat het opmerkelijk is dat de taskara werd uitgegeven na haar vertrek uit Afghanistan, hetgeen door verzoekster niet wordt weerlegd.

Waar verzoekster ook opmerkt dat de commissaris-generaal geen andere vragen heeft gesteld aangaande haar regio van afkomst en hij meer vragen had moeten stellen indien hij niet overtuigd was van de herkomst van verzoekster in plaats van zich te beperken tot een verwijzing naar de verklaringen in de eerste asielaanvraag, herhaalt de Raad dat naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters afkomst uit Kapisa. De Raad stelt voorts vast dat haar thans afgelegde verklaring twaalf jaar eigenares geweest te zijn van gronden en een boomgaard in Kapisa, haar ontoereikende kennis over haar beweerd regio van herkomst nog opmerkelijker maakt en haar afkomst nog ongeloofwaardiger maakt, wat door verzoekster niet wordt weerlegd. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het op zijn minst merkwaardig is dat verzoekster pas nu vermeld eigenares te zijn van gronden en een boomgaard en dat de eigendomsdocumenten door haar zuster werden bewaard, eigendomsdocumenten waarvan niet het minste begin van bewijs wordt ingediend niet tegenstaande deze documenten onder andere de reden zouden zijn dat verzoeksters echtgenoot klacht indiende, waardoor ook haar zuster problemen zou hebben gekregen. Hoe dan ook, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters "nieuwe" relaas vermits het niet aannemelijk is dat haar echtgenoot meer dan één jaar zou wachten om een klacht in te dienen tegen haar en haar zuster wegens diefstal van documenten, juwelen en geld. Waar verzoekster voorhoudt dat van haar niet mag verlangd worden dat zij de problemen van haar zus op de voet zou volgen, nu zij ook problemen heeft, kan zij de Raad niet overtuigen omdat de problemen die haar zuster zou kennen voortvloeien uit verzoeksters problemen en zij in contact is met haar zuster. De overige motieven in de bestreden beslissing worden niet betwist, in het bijzonder met betrekking tot de verklaring dat verzoeksters zuster nog maanden in Kapisa blijft alvorens naar Kabul te verhuizen, en de wijze waarop zij zich zou hebben verdedigd tegen de klacht van de taliban. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op de vaststellingen naar aanleiding van verzoeksters eerste asielaanvraag, de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten, en het ongeloofwaardig karakter van de bijkomende elementen die betrekking hebben op verzoeksters zuster die door haar echtgenoot zou worden belaagd, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. De Raad wijst er tot slot op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoekster haar afkomst uit de provincie Kapisa in Afghanistan aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat reeds in het kader van verzoekster eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde afkomst uit de provincie Kapisa, Afghanistan en dat zij in het kader van haar huidige asielaanvraag geen elementen of stukken heeft aangebracht die een ander licht kunnen werpen op deze appreciatie. De Raad besluit dat verzoekster door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar verblijfplaatsen en haar levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, nalaat een reëel zicht te bieden op haar herkomst, haar verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoekster geen duidelijkheid schept over haar verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt zij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid haar beschermingsnood correct te beoordelen.

2.9. Waar verzoekster tenslotte opmerkt dat het feit dat zij niet recent zou hebben verbleven in haar land van herkomst, geen determinerend criterium zou mogen zijn om het statuut van subsidiaire bescherming al dan niet toe te kennen, merkt de Raad op dat de subsidiaire bescherming niet wordt geweigerd om die reden, zoals blijkt uit het voorgaande.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS